

torium for andre Ting, saa har det selvfølgelig min Støtte; thi jeg mener, at vi paa alle Punkter bør værge den store Mængde af Befolkningen mod Forsalfning af Levnetsmidler, især paa de Steder, hvor der ikke er megen Sag- og Jagtindstrib til, at de selv kunde bedømme, om der foreligger Forsalfninger eller ikke. Derfor kan jeg foreløbig godt finde mig i, at Kjødkontrollen ikke er stærkere draget frem, thi Spørgsmaalet om, hvorledes Kjødet skal være, er ikke et i den Grad vanskeligt Spørgsmaal at afgjøre som saa mange andre, saaledes at mangen en dygtig Husmoder klart og tydeligt vil kunne se, saa snart der er det Mindste at indvende mod Kjødets Kvalitet. Derimod er det en Selvfølge, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds ogsaa bemærkede, at den Slags Produktion, som Hølsfabrikationen er her i Landet, efter min Mening bør sættes under den strengeste og virksomste Kontrol.

Buff: Da jeg havde Ordet sidste Gang, kom jeg ikke vidtløftig ind paa Loven, og det skal jeg heller ikke gjøre nu. Vi forhandlede den jo ogsaa i flere Dage sidste Gang, og vi have den samme Justitsminister endnu, saa der er ingen Grund til vidtløftig at debattere de enkelte Spørgsmaal i denne Lov. Hovedsagen for mig, som jeg gjerne vilde slaa fast, er, at der efter Justitsministerens Udtalelser virkelig er Udstigt til, at vi kunne faae begyndt nu. Havde den ærede Justitsminister stillet sig lige saadan for en Række Aar tilbage, kunde vi allerede have faaet begyndt den Gang. Justitsministeren stillede sig jo nu i sine Udtalelser saa moderat, at han for sit Bedkommende ikke vilde have, at Loven skulde falde paa disse Tilhynsmænd, og det har jo været en af de værste Anstødsstene for at faae begyndt. Udtaler Ministeren allerede nu dette, borger det, forekommer det mig, for, at vi med Grund kunne haabe at komme et Stykke frem med denne Lov i denne Samling. Jeg skal ogsaa tillade mig at sige, at den ærede Justitsminister leverede selv det bedste Bevis for, at det ikke vilde lægge uoverstigelige Hindringer i Veien, hvis det Krav blev stillet — et Krav, som den sidste ærede Taler (Bjørnbaa) mærkelig nok ikke var med til at stille saa skarpt op, som man kunde have ventet, at han skulde have gjort det — at vi fik et Laboratorium i Sjælland, f. Ex. i Aarhus. Jeg ønsker at slaa det fast, fordi vi Syder maa til at tage fat, hvis vi ville frem ad den Vej, naar der foreligger en Sag, som ikke er altfor stor og indviklet, thi saa have vi det bedste Haab om at faae begyndt. Hvad sagde nu den ærede

Minister? — Jeg gav meget nyie Agt derpaa. Han sagde, at Laboratoriet ikke kunde være sammen med andre Laboratorier, altsaa han konstaterede, at det kunde ikke nytte, naar vi sagde, at det kunde lægges sammen med et Laboratorium her i Byen. Paa den ene Side skulde det være et selvstændigt Laboratorium, og paa den anden Side var det ikke noget Laboratorium, der forlangte store Bygninger og store Anstalter og Udgifter, i alt Fald foreløbig; altsaa det var ikke nogen uimaadelig stor Sag. Det gjør altsaa, at der heller ikke er noget Væsentligt til Hinder for Lovens Fremme, enten Laboratoriet saa ligger Vest for Storebælt eller Øst for. Jeg skal derimod gjøre opmærksom paa en anden Sag, som jeg haaber om kort Tid maa komme for, nemlig Lovforslaget om Landbohøistolen. Der vil der reise sig meget vægtige Grunde mod, at vi flytte denne fra Kjøbenhavn, og jeg maa tilstaa, jeg for mit personlige Bedkommende — det ligger for Resten ikke for her, og jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa — finder, at der er saa vægtige Grunde, der tale mod Flytningen, at jeg ikke tør være med til at stille det op som en uskrivelig Fordring for at faae Loven. Her er det imidlertid noget Andet, hvor det gjælder en mindre Sag, der dog maa ske kan faae sin store Betydning og udvikle sig til Noget til Gavn for hele Landet. Jeg haaber derfor, at Ministeren ikke vil stille sig aldeles afgjort derimod, hvis Udvalget mulig skulde komme til det Resultat, at det siger: nu for en Forandrings Skyld lægge vi det Laboratorium i Sjælland.

Dernæst sagde den ærede Minister til Forsvar for sine Undersøgere, som han ikke ubetinget vilde holde paa, at Politiet ikke vilde have de fornødne Kvalifikationer til at være Undersøgere. Men hvad sagde nu det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (E. F. Larsen)? Han strøede saadan lidt Sukker paa for at faae Willen til at glide ned. Han gjorde disse Undersøgere til saadan ganske almindelige Mennesker, hvis Opgave kun bestod i, at de skulde gaa ind og købe nogle Vareprøver og saa sende dem over. Jeg gad nu gjerne vide, om Politibetjentene ikke have saa megen Intelligens, at de kunne købe $\frac{1}{2}$ Bund Raffebønner, $\frac{1}{2}$ Bund Smør, eller hvad det nu skulde være. Efter den Fortolkning altsaa, som det ærede Medlem gav af disse Undersøgere — og den ærede Minister henholdt sig jo i det Væsentlige hertil — vil det slet ingen praktiske Vanskeligheder eller Ulykker affædte komme at lade Politiet foretage disse Indkøb. Jeg tror med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds, at det skal slet ikke